«Γιατί το δοκιμαζόμενο σώμα του Δημήτρη Κουφοντίνα είναι και δικό μας»

Ο έγκλειστος κομμουνιστής επαναστάτης, Δημήτρης Κουφοντίνας, ξεκίνησε στις 8 Ιανουαρίου απεργία πείνας, διεκδικώντας με όπλο το σώμα του τη μεταγωγή του στις φυλακές Κορυδαλλού. Ο σύντροφος εξέτιε στον Κορυδαλλό για χρόνια την ποινή του για τη συμμετοχή του στην Ε.Ο. 17 Νοέμβρη. Μεταφέρθηκε στις αγροτικές φυλακές Βόλου, όπου και παρέμεινε για δυόμισι χρόνια. Στις 22 Δεκεμβρίου του 2020, έπειτα από εντολή του εμετικού καθάρματος που ακούει στο όνομα Σοφία Νικολάου, γ.γ. Αντεγκληματικής Πολιτικής, απήχθη και οδηγήθηκε στις πειθαρχικές φυλακές Δομοκού.

Ως κίνηση έμπρακτης αλληλεγγύης προς τον Δημήτρη Κουφοντίνα, στις 16 Ιανουαρίου ξεκίνησαν απεργία πείνας οι σύντροφοι Νίκος Μαζιώτης και Γιάννης Δημητράκης, κρατούμενοι στις φυλακές Δομοκού, και στις 18 Ιανουαρίου οι σύντροφοι Βαγγέλης Σταθόπουλος και Πολύκαρπος Γεωργιάδης, κρατούμενοι στις φυλακές Λάρισας.

Η παρούσα απεργία πείνας είναι συνολικά η πέμπτη που διεξάγει ο Δημήτρης Κουφοντίνας. Η κατάσταση υγείας του είναι ιδιαίτερα βεβαρυμένη. Και οι κρατικοί ιθύνοντες επιστρατεύουν τη ρητορική: *«Η δημοκρατία δεν εκβιάζεται, ο Κουφοντίνας ζητά ειδική, προνομιακή μεταχείριση»* · γεγονός που σαφέστατα ισοδυναμεί με θανατική καταδίκη. Για την παρούσα κυβέρνηση, ειδικά, και τον θλιβερό ρεβανσισμό της, ο σύντροφος αποτελεί ιστορικό στοίχημα, και η ενδεχόμενη εξόντωσή του αποτελεί παράσημο και δικαίωση. **Κατανοώντας πως οι μέρες περνούν, πως τα περιθώρια στενεύουν και τα ανθρωπιστικά αντανακλαστικά των πολιτικών, κοινωνικών και κινηματικών φορέων είναι περιορισμένα και δε δύνανται να παράξουν επαρκή πίεση στο κράτος για να ικανοποιήσει το αίτημα του συντρόφου, θεωρούμε καθήκον μας να βγούμε μπροστά, να δημιουργήσουμε γεγονότα, να ριζοσπαστικοποιήσουμε τις βλέψεις και τις απαντήσεις μας, να οικειοποιηθούμε επιθετικές πρακτικές, να προκαλέσουμε κόστος.**

«ἂν εἶν᾽ ὁ λάκκος σου πολύ βαθύς,
χρέος μὲ τὰ χέρια σου νὰ σηκωθεῖς»
Κώστας Βάρναλης

Η φυλακή στον σύγχρονο κόσμο αποτελεί έναν *μη-τόπο*. Μία κόγχη βαρβαρότητας αρχαϊκής φύσης εντός ενός κόσμου τυφλωμένου από την έπαρση της προόδου, έτοιμου να υποδεχτεί τις συνέπειες των τελεολογικών του οραμάτων. Οι φυλακισμένοι και οι φυλακισμένες, μολονότι δέχονται διαρκώς μια θεσμικά νομιμοποιημένη απανθρωποποίηση, γίνονται κοινωνοί των δήθεν ανθρωπιστικών αφηγημάτων μέσω μιας ψευδούς τυπικής αβρότητας, η οποία εν τέλει υποτιμά τη θέση τους και αμαυρώνει την περηφάνια τους. Τα πολιτικά και κοινωνικά τους δικαιώματα φυλάσσονται σχολαστικά στον κόρφο τους ως σύμβολα μιας δυνητικής ανάκτησης της υπόληψής τους και της ανθρωπινότητάς τους. Παράλληλα, ο κρατικός μηχανισμός αρέσκεται να επιδεικνύει ευθαρσώς στα εμετικά μέσα διασποράς του λόγου του την κατοχύρωση αυτών των δικαιωμάτων ως ακλόνητη ένδειξη της παντοδυναμίας του, διαθέτοντας πλήρη εξουσία πάνω στο ανθρώπινο σώμα και την ηθική του ποδηγέτηση. Μπρος στην καθολική ισχύ του κρατικού λεβιάθαν και του σωφρονιστικού του συστήματος να ενοχοποιεί, να αθωώνει, να τιμωρεί και να συγχωρεί, η πραγματική συγκρουσιακή δομή της κοινωνίας αποκρύβεται και λησμονείται. Οι φυλακισμένοι φαντάζουν απλώς τα απολωλότα πρόβατα, τα εξαχρειωμένα κτήνη, το ξένο σώμα το οποίο θα φροντίσει να αξιολογήσει και να διαχειριστεί ο ένδοξος κρατικός μηχανισμός. Η φυλακή καταχωρείται στη συνείδηση των περισσοτέρων ως ένας παρά φύσιν τόπος, ξένος, απροσπέλαστος για το υγιές και εύρυθμο κοινωνικό σώμα, ενώ οι φυλακισμένοι καθίστανται τα μιάσματα μιας άχραντης *"συλλογικότητας"* από την οποία ξέπεσαν, είτε από λάθος, είτε ένεκα της "φύσης" τους. **Μοναδικός τρόπος επανένταξης:** ***η διαρκής μετάνοια.***

Τι γίνεται όμως στις περιπτώσεις των πολιτικών κρατουμένων; Ακριβέστερα, τι γίνεται στις περιπτώσεις των αμετανόητων ειλικρινών εχθρών του καθεστώτος; Των συνειδητοποιημένων υπονομευτών του; Ήτοι, όσων εκλαμβάνουν την αιχμαλωσία τους ως μια ακόμη συνέπεια του προσωπικού τους αγώνα, και όχι ως αποτέλεσμα μιας κακιάς στιγμής ή μιας φευγαλέας τρέλας; Τι γίνεται με όσους και όσες από την πρώτη στιγμή της φυλάκισής τους γνώριζαν πως βρίσκονται στα χέρια ενός εχθρού, και όχι ενός "αυστηρού πατέρα"; Με όσες και όσους θέλησαν, παίζοντας στα ζάρια της μοίρας την καταδίκη τους, να επιτύχουν την καταδίκη των κυρίαρχων αφηγήσεων; Τι ανασύρει στο φως της δημοσιότητας η αδιάψευστη εικόνα ενός αιχμαλώτου πολέμου -και όχι ενός τυχαίου φυλακισμένου- και τι σημαίνει αυτή για ένα κοινωνικό σύστημα ερειδόμενο στις αυτάρεσκες διακηρύξεις περί "τέλους της ιστορίας και των επαναστατικών προοπτικών"; Τι σημαίνει σήμερα η υπόθεση του Δημήτρη Κουφοντίνα, και πώς βαραίνει στα ενδότερα του αναρχικού χώρου, του πιο σταθερού και μαχητικού, τα τελευταία χρόνια, υπονομευτή της αστικής κοινωνίας;

Ο Δημήτρης Κουφοντίνας έχει κατορθώσει, εν μέσω γενικευμένης εξάλειψης των οποιωνδήποτε εναπομεινάντων συγκρουσιακών στοιχείων και επαναστατικών επιδιώξεων του μεγαλύτερου τμήματος της αριστεράς και ευρύτερα των κοινωνικών κινημάτων, να θυμίζει -δια της αμετανόητης στάσης του- **το εφικτό του αγώνα για έναν κόσμο διαφορετικό**. Η περίπτωσή του επαναφέρει συχνά στις αντιλήψεις των ανθρώπων την πραγματική, παρότι άφατη στο υπάρχον πλαίσιο, φύση του εγκλεισμού. Διατρανώνει πως επρόκειτο περί ενός πρωταρχικά ***πολεμικού μέσου***, επιστρατευμένου για την κατάπνιξη, πειθάρχηση και τιμωρία όσων αντιδρούν ενάντια στο εκάστοτε καθεστώς, και ύστερα ακολουθεί ο οποιοσδήποτε άλλος καλλωπιστικός ορισμός της. Ενώ οι έγκριτοι έμμισθοι παπαγάλοι ιδρώνουν καθημερινά να διαφημίζουν διαπιστευτήρια αναφορικά με την ανθρώπινη και μη εκδικητική λειτουργία του πολιτεύματος, ο Δημήτρης Κουφοντίνας εξακολουθεί να αποδεικνύει τι σημαίνει να είναι κάποιος ***αιχμάλωτος πολέμου***. Αντιστρέφει τους όρους, μετατρέποντας τη δική του επιμελημένη εξόντωση σε εξόντωση των επιμελημένων ψεμάτων των παραδεδεγμένων κυρίαρχων λόγων περί ξεπεράσματος δήθεν παρωχημένων ανταγωνισμών και συγκρουσιακών ροπών.

Επαναστάτες κρατούμενοι, όπως ο Δημήτρης Κουφοντίνας, είναι εδώ για να θυμίζουν πως **δεν έχουν παραδωθεί ακόμα όλα τα όπλα στα χέρια του κράτους**. Πως **οι μητροπολιτικές ζούγκλες φιλοξενούν αγνές μαχήτριες και πιστούς πολεμιστές που αρνούνται να ενδώσουν στις διαδιδόμενες ειδήσεις ότι *"ο κοινωνικός πόλεμος τελείωσε"***. Διακηρύτουν σε απαράκαμπτους τόνους πως οι φυλακές δε χτίστηκαν μόνο για να τρομοκρατήσουν διαμέσου της αφτιασίδωτης προβολής του πόνου και της περιθωριοποίησης, αλλά περισσότερο για να αποσιωπήσουν πίσω από το θέαμα της τιμωρίας κάτι ιδιαίτερα άβολο για τους διακόνους της Τάξης: **ότι δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους, ότι οι ανταγωνισμοί συνεχίζονται και ότι δεν είναι οι μόνοι με αυτήν την επίγνωση**. Γι' αυτό θέλουν να εξοντώσουν και να βασανίσουν τον επαναστάτη Δημήτρη Κουφοντίνα · όχι ως έγκλειστο, αλλά ως εχθρό και μισητό αιχμάλωτό τους. **Επειδή ο πόλεμος για την ανατροπή του καπιταλισμού παραμένει πάντα επίκαιρος και ζωντανός όσο υπάρχουν σώματα έτοιμα να ριχθούν στη φωτιά ως προσάναμμα για την καταστροφή του.**

Γνωρίζοντας λοιπόν πως ο Δημήτρης Κουφοντίνας αποτελεί έναν αιχμάλωτο πολέμου, και όχι ένα παραστρατημένο παιδί έτοιμο να δεχτεί τον *"στοργικό"* σωφρονισμό των διεστραμμένων ειδημόνων της κρατικής μηχανής, πώς θα μπορούσαμε να μη σταθούμε δίπλα του και σε αυτόν τον αγώνα ενάντια στους αναξιοπρεπείς τιμωρούς του; **Το δοκιμαζόμενο σώμα του αποτελεί προέκταση του δικού μας**, για δύο λόγους, άρρηκτα συνυφασμένους μεταξύ τους: Αφενός, η απεργία πείνας, όντας το μοναδικό και ύστατο μέσο ενός φυλακισμένου μαχητή, αποκτά δύναμη από την κινητοποίηση που είναι σε θέση να δημιουργήσει εκτός των τειχών προκειμένου να ασκήσει πίεση στο αντίπαλο στρατόπεδο. Αφετέρου, η δύναμή μας ως πόλος εκτός των τειχών εξαρτάται ζωτικά από τον σεβασμό, τη στήριξη και την αλληλεγγύη που είμαστε σε θέση να εξασφαλίσουμε στους φυλακισμένους και τις φυλακισμένες αυτής της μετωπικής σύγκρουσης. Εξάλλου, μην ξεχνώντας πως η διαμόρφωση των κοινωνικών συσχετισμών αποτελεί έναν αδιάκοπο πόλεμο, επιβάλλεται να καταλαβαίνουμε πως η δύναμη μιας στρατιάς κρίνεται από τη δυνατότητά της να υπερασπιστεί τους πεσόντες και τους αιχμάλωτους της. Αντιμαχόμενες πλευρές εν καιρώ πολέμου διατηρούσαν προσχηματικές ευγένειες και αμοιβαίο σεβασμό μόνο με την επίγνωση της τροτώτητάς τους και την ανασφάλεια μπρος στο ενδεχόμενο της ήττας τους. Αντιθέτως, κάθε πρόσχημα κατέρρεε συνήθως μόλις μία πλευρά αισθανόταν πως έσφιγγε με βεβαιότητα την νίκη στα χέρια της.

Η κρισιμότητα του παρόντος διαδραματιζόμενου αγώνα οφείλει να τοποθετήσει σε μια απόμερη άκρη τα όποια πιθανά θεωρησιακά και/ή στρατηγικά χάσματα που πιθανώς να υφίστανται σε σχέση με τον κομμουνιστή επαναστάτη Δημήτρη Κουφοντίνα. Οι διεκδικήσεις του είναι και δικές μας. Το σώμα του είναι και δικό μας. Διότι γνωρίζουμε πως κάθε ενεργό υποκείμενο στον πόλεμο για τη συντριβή του κόσμου του κεφαλαίου, δύναται να βρεθεί στη θέση του Δημήτρη Κουφοντίνα, δύναται να βρεθεί αιχμάλωτη ή αιχμάλωτος στα χέρια του εχθρού και της στρατιωτικής του μηχανής. Δε θα υπήρχε λοιπόν μεγαλύτερο λάθος από το να επιβεβαιώσουμε στο κράτος πως έχει την ευχέρεια και την άνεση να εξασκεί απρόσκοπτα την εκδικητική του μανία πάνω στους πολέμιούς του. Μόνο ανάχωμα απέναντι σε μια τέτοια δυστοπική εξέλιξη: ο φόβος που είμαστε σε θέση να προκαλέσουμε στις τάξεις των εχθρών μας.

Να αλλάξει στρατόπεδο ο φόβος, να νιώσουν τα καθάρματα του αστυνομοδικαστικού συμπλέγματος την οργισμένη μας ανάσα.

Νίκη στην απεργία πείνας του κομμουνιστή επαναστάτη Δημήτρη Κουφοντίνα.

Να ικανοποιηθεί άμεσα το αίτημά του για μεταγωγή στις φυλακές Κορυδαλλού.

Σινιάλα δύναμης και αλληλεγγύης στους Ν. Μαζιώτη, Γ. Δημητράκη, Π. Γεωργιάδη και Β. Σταθόπουλο.

ΠΙΣΤΗ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΣΗ ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ

Consumimur Igni
Σύμπραξη για την οργάνωση της εκδίκησης